

Arrest

nr. 346 421 van 8 mei 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. ROEKENS *loco* advocaat P. DE WOLF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 13 augustus 2022, dient op 16 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 24 februari 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 12 september 2023.

1.3. Op 28 februari 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing waarin het feitenrelaas wordt weergegeven als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan, geboren in het dorp Bela Mir Hassan, in het district Mehtarlam van de provincie Laghman. U bent pashtoun en soennitisch moslim.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

U had een winkel als klerenmaker in Mehtarlam. Aan de overkant van de weg was een buitenpost van de Afghaanse politie. Commandant Z. (...) had er de leiding. Hij kwam regelmatig langs in uw winkel. Soms liet de politie hun kleren ook herstellen in uw winkel. U raakte bevriend met commandant Z. (...). Op een dag zette de taliban een aanval in op de regio rond Mehtarlam. Commandant Z. (...) vroeg u om te gaan kijken waar de taliban zich ophield. U vertrok met uw motorfiets en pretendeerde aan het checkpoint van de taliban dat u onderweg was naar een zieke klant.

Nadat u was teruggekeerd, informeerde u de commandant over de positie van de taliban. Daarna startte een zwaar gevecht waarbij talibancommandant Zu. (...) en sommige van zijn strijders werden gedood.

Twee nachten later werd er bij u thuis in Bela Mir Hassan op de deur geklopt door de taliban. Uw vader weigerde de deur te openen en antwoordde de talibs dat u niet thuis was. Daarop werd er door de deur geschoten, waarbij uw vader zwaargewond geraakte aan zijn been. U vluchtte door een raam en over de daken naar een huis verderop. U kon daar schuilen en de taliban maakten zich uit de voeten voor de politie aankwam.

De daaropvolgende dag verhuisde uw familie naar uw maternale oom A.R. (...) in Nanakzai Mariam. Daar bleven jullie gedurende twee of drie maanden wonen. Toen het regime instortte in augustus 2021, stuurde uw oom u naar het buitenland.

U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 16 augustus 2022.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: een kopie van uw taskara en van die van uw vader. Een brief van de overheid over het overlijden van uw ooms die bij de overheid werkten, foto's van de commandanten Zu. (...) van de taliban en Z. (...) van de lokale politie, foto's van uw kleermakerswinkel, van de kogelinslagen in jullie huis, van uw vader en van de overleden zoon van talibancommandant Zu. (...).”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het “*algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst gaat verzoeker in op de vluchtelingenstatus. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij niet akkoord is met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vluchtrelaas. Hij tracht enkele weigeringsmotieven te weerleggen of te verklaren.

Verzoeker betoogt dat hij een verkenningsoopdracht uitvoerde voor de politie, dat hij bovendien kleren maakte voor politiemannen in zijn kleermakerwinkel, dat hij bijgevolg banden heeft met de voormalige politie-eenheden, waardoor hij door de taliban gepercipieerd wordt als iemand die vroeger samenwerkte met de overheid. Hij stelt dat verschillende internationale bronnen de acute vrees tot vervolging aantonen en citeert ter staving uit rapporten van EUAA, Al Jazeera, Human Rights Watch (hierna: HRW), Amnesty International en UNAMA. Hij stelt dat dit veelvoud aan recente vooraanstaande bronnen de onmogelijke situatie van hem aantonen om te leven in Afghanistan, dat hij met zekerheid zou worden gedood doordat hij een verkenningsoopdracht uitvoerde voor de lokale politiecommandant en dat hij persoonlijk wordt geviséerd.

Voorts betoogt verzoeker dat hem het voordeel van de twijfel, waarover hij een theoretisch betoog levert, moet worden gegund.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker dat hem subsidiaire bescherming wordt toegekend. Hij stelt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds bij verschillende gelegenheden heeft geoordeeld dat een bijzonder betreurenswaardige sociaaleconomische of humanitaire situatie neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling en hij verwijst in dit verband naar verschillende arresten van het EHRM waarvan hij kort de erin behandelde omstandigheden en/of de eruit voortvloeiende rechtspraak schetst. Hij stelt dat het Hof de in de zaken *Sufi en Elmi* ontwikkelde rechtspraak, in de zaak *SHH tegen het Verenigd Koninkrijk*, niet verwerpt maar van oordeel is dat de situatie in Afghanistan in 2013 aanzienlijk anders was, dat de situatie in Afghanistan enkele maanden na de val van de Afghaanse regering en de hongersnood aldaar in veel opzichten lijken op de situatie in Somalië in 2011, dat de elementen waarop het

Hof in het arrest *Sufi en Elmi* zijn vaststelling van een veralgemeende situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd, thans ook in Afghanistan aanwezig zijn. Verzoeker stelt dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegepast in situaties van economische crisis en hongersnood, dat om beroep te kunnen doen op artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn of richtlijn 2011/95/EU) het noodzakelijk lijkt dat de humanitaire crisis of de sociaaleconomische situatie die het niveau van ernst van artikel 3 van het EVRM zou bereiken, het gevolg is van opzettelijk of nalatig handelen door overheids- of niet-overheidsfactoren, dat de criteria bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vervuld zijn en dat aan hem de subsidiaire bescherming moet worden toegekend. Verzoeker benadrukt dat zijn fysieke integriteit ernstig in gevaar zou worden gebracht bij een terugkeer naar Afghanistan, dat het land sinds de machtsovername in chaos verkeert en dat burgers slachtoffer worden van willekeurig geweld.

Verzoeker stelt dat de Europese Unie het recent heeft over de humanitaire crisis die er heerst in Afghanistan, dat de autoriteiten niet alles in hun macht doen om de bevolking te beschermen, waarbij hij citeert uit een artikel op de website van *“European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations”* van de Europese Commissie en uit het rapport *“Situation of human rights in Afghanistan”* van de UN High Commissioner for Human Rights van 6 september 2022. Verzoeker benadrukt dat de taliban een grote verantwoordelijkheid dragen in het stopzetten/verminderen van de buitenlandse financiële steun aan Afghanistan, dat HRW meent dat de humanitaire crisis in Afghanistan niet effectief zal kunnen worden aangepakt tenzij de Verenigde Staten en andere regeringen de beperkingen op de banksector van het land versoepelen om legitieme economische activiteiten en humanitaire hulp mogelijk te maken, dat de vraag dan ook is waarom deze beperkingen opgelegd worden ondanks de humanitaire crisis in Afghanistan, dat het antwoord voornamelijk te vinden is in de mensenrechtenschendingen door de taliban, waardoor er redelijkerwijs niet kan worden beweerd dat de taliban niet aan de oorzaak liggen van de humanitaire crisis in Afghanistan, waarna verzoeker citeert uit HRW, *Afghanistan: Economic Crisis Underlies Mass Hunger* van 4 augustus 2022. Verzoeker stelt dat de taliban zelf hun koers blijven varen waarin mensenrechtenschendingen centraal staan, dat zij dus zelf bijdragen tot hun onmogelijkheid om internationale gelden te ontvangen, iets wat alleen kan worden verweten in hoofde van de taliban zelf, en citeert in dit verband uit het artikel *“Afghanistan: Taliban’s return to ‘international norms’ is non-negotiable says UN mission chief”* van UN News.

Verzoeker wijst vervolgens op de nieuwe humanitaire crisis op de grens met Pakistan. Verzoeker betoogt dat Pakistan recent besliste om Afghaanse vluchtelingen terug te sturen naar Afghanistan, zogenaamde ‘mass expulsions’, dat er namelijk naar schatting 1,8 miljoen Afghanen in vluchtelingenkampen in Pakistan verblijven, dat bovenop de al kritieke sociaaleconomische situatie in Afghanistan er nog eens een vluchtelingencrisis bovenop komt, dat deze mensen vaak al jaren geen plaats meer hebben in de maatschappij en dus zullen bijdragen aan de groep van intern ontheemden, waarna hij citeert uit verschillende bronnen om dit te onderbouwen. Verzoeker stelt dat hij op deze manier aantoont dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan neerkomt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker wijst op het willekeurig geweld van het talibanregime en stelt in dit verband dat het huidige bewind van de taliban, die door geen enkele staat als officiële regering worden erkend, zodanig conservatief en streng is dat het gelijkenissen vertoont met het Al Shabaab-regime in Somalië dat bekend staat om een volledig gebrek aan respect voor de mensenrechten. Ter staving citeert verzoeker uit het artikel *“The Fall of Kabul: International Protection in the context of the Armed Conflict and Violence in Afghanistan”* van dr. C. Querton van 11 oktober 2021. Verzoeker betoogt verder dat aandacht dient te worden besteed aan het feit dat men mogelijk niet over alle nodige informatie beschikt, dat sinds de taliban de macht hebben overgenomen, de informatie wordt gemanipuleerd, dat er weinig buiten Afghanistan komt en de informatie die wordt vrijgegeven volledig gemanipuleerd is en in het voordeel van de taliban is verdraaid, dat bovendien vele (onafhankelijke) mediabronnen sinds de machtsovername verplicht werden om hun werk stop te zetten, waarna hij citeert uit UNHCR *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van februari 2022. Onder verwijzing naar voornoemd rapport en een artikel op de website van Amnesty International stelt verzoeker dat er door enkele onafhankelijke internationale organisaties wel degelijk wordt bericht over willekeurig geweld in het land. Verzoeker stelt verder dat verweerder betoogt dat het niveau van geweld en het aantal burgerslachtoffers sinds de machtsgreep sterk zijn afgenomen, dat dit ten eerste betwistbaar is, dat de situatie nu complexer is, dat de aanwezigheid van de taliban de vrees van de bevolking sterk deed stijgen en plaats maakte voor een al overheersende onzekerheid en gebrek aan enig wettelijk kader, wat plaatselijke criminaliteit sterk deed groeien, dat de taliban gewelddadige praktijken handhaven die nog steeds even ernstig zijn als vroeger en moorden, kidnappings en aanslagen inhouden, dat de rechten van minderheden en in het bijzonder vrouwen meer dan ooit in gevaar zijn, dat bovendien andere gewelddadige groepen aanwezig zijn die sommige aanvallen en aanslagen publiek claimen, dat er dus geenszins sprake is van een afname van het geweld, dat de vorm van deze laatste simpelweg gewijzigd

is en het aantal burgerslachtoffers nog steeds onrustwekkend maar minder gedocumenteerd is. Ter staving citeert verzoeker uit UK Home Office, *Country Policy and Information Note Afghanistan: Security situation* van april 2022. Verzoeker stelt dat verweerder beweert dat de aanvallen van andere actoren in Afghanistan eerder doelgericht zijn, dat het aantal slachtoffers onder burgers die niets met deze aanvallen te maken hebben meer dan één per dag is, dat er in zulke zaak nog weinig sprake is van doelgerichte aanvallen, waarna hij citeert uit het ACLED-artikel *"10 conflicts to worry about in 2022"*. Verzoeker stelt dat de ACLED Conflict Index ook in 2024 bevestigt dat het conflict in Afghanistan 'consistently concerning' is, dat van een verbeterde situatie bijgevolg allesbehalve sprake, dat ook de recente beslissing van de VN Veiligheidsraad om een 'special envoy' naar Afghanistan te sturen bewijst dat de situatie er niet op verbetert, dat sinds de machtsovername door de taliban, de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door hun eigen gedragingen wordt veroorzaakt, waardoor er sprake is van een actor zoals aangegeven in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen. Verzoeker meent dat de redelijke termijn van de asielprocedure werd overschreden, dat verweerder de weigeringsbeslissing niet voldoende heeft gemotiveerd en onderzocht, onder meer betreffende de doorleefdheid van het relaas en zijn documenten, dat hij voldoende bewijst dat hij zich niet op de huidige Afghaanse autoriteiten kan beroepen, integendeel, dat ze hem viseren omdat hij weigert voor hen te werken, dat verweerder onvoldoende onderzoek deed naar de echtheid van de documenten die door hem werden voorgelegd, dat verweerder duidelijk zijn zorgvuldigheidsplicht en redelijkheidsplicht schendt door te achten dat de situatie in Afghanistan veilig is indien hij daarnaar terug zou keren, dat een terugkeer naar Afghanistan betreurenswaardige, zelfs dramatische gevolgen zou hebben, dat het de verantwoordelijkheid is van de Belgische staat om hem te beschermen en hem opnieuw een waardig bestaan te gunnen en dat om al deze redenen de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een foto van twee mannen bij een motorfiets.

3. Nieuwe stukken

3.1 Verzoeker legt op 12 maart 2025 een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin verzoeker vooreerst ingaat op zijn verwestering en de onmogelijkheid om terug te keren. Hij stelt dat hij op jonge leeftijd in België aankwam, dat hij ondertussen niet stil zat, dat hij een harde werker is die nachtshiften draait, dat hij hierdoor een constante omgang kent met Belgen en mensen die al lang in België verblijven en volledig functioneert volgens de Belgische regels, dat hij bovendien zeer goed overeen komt met zijn collega's, dat hij in de horeca werkte, waarbij hij geen probleem had met het opdienen van alcohol, dat dit getuigt van een verwestering, dat hij vandaag nachtwerk doet bij D., zodat hij overdag naar de lessen Nederlands kan gaan, dat hij daarnaast cultureel actief is, dat hij zo onder meer de hoofdrol speelde in een fototentoonstelling over emoties, dat door de verschillende culturele activiteiten waaraan hij deelnam, hij ook stilaan zijn sociale bubbel vormde, dat hij een sociale man is die deelneemt aan allerlei evenementen en veel vrienden heeft gemaakt, dat onder die vrienden ook verschillende Belgen behoren die hem doen kennis maken met de Belgische cultuur, dat hij erin wordt meegezogen, dat hij in zijn vrije tijd zeer frequent gaat trainen bij Basic-Fit, dat dit een gemengde fitness betreft, waar vrouwen en mannen samen sporten, wat des te meer getuigt van zijn verwestering, dat ook zijn sportkledij getuigt van een ware internalisering van de westerse waarden, dat zijn levensstijl en gedragingen haaks staan op de waarden en normen van de taliban, dat hij zich heeft aangepast aan de westerse levensstijl, dat integratie van vreemdelingen sinds meerdere jaren trouwens één van de pijlers is van het migratiebeleid van de Belgische asielinstanties, dat hij zich kleedt en zich gedraagt op een westerse wijze, dat dit duidelijk te zien is op de foto's die hij neerlegt, dat het voor hem bijgevolg ondenkbaar is om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij, omwille van zijn verwestering en zijn vrees voor vervolging door de taliban maar ook door de Afghaanse samenleving, geen enkele bescherming kan krijgen, dat verschillende getuigenissen ook zijn aangenaam karakter en meerwaarde voor de maatschappij onderlijnen, dat mevrouw V., zijn docent wiskunde, beschrijft hoe hij zijn nachtwerk combineert met de Nederlandse les, en ondanks zijn zwaar werkschema steeds aanwezig is in de lessen, dat zij ook zijn zorgende kant benadrukt, dat meneer D. aanhaalt dat hij naast zijn werk en lessen veel inspanningen doet om contacten te leggen en actief deel te nemen aan de maatschappij, dat mevrouw A. VA. dan weer benadrukt dat hij het geleerde uit de les actief probeert toe te passen buiten de klas, dat mevrouw B. en L. VA. onderlijnen hoe hij zeer positief staat tegenover goede integratie en zelf veel inspanningen doet, dat VA. bovendien toevoegt: *"R. (...) gaf ook zelf aan niet terug te willen. Zijn wereldbeeld is ondertussen heel erg verwesterd. Hij heeft hiervoor ook ostentatief zijn baard geschoren. Zijn respect voor alle andere levensbeschouwingen is zichtbaar in zijn dagelijks handelen, in de kleine gesprekjes die hij voert met vrienden, leraressen, andere leerlingen, in zijn bezoeken aan kerken, begraafplaatsen, culturele sites... Ook zijn respect voor individuele keuzes is groot. R. (...) gaf bijvoorbeeld al vaak expliciet aan dat iedereen kiest voor zichzelf op vlak van godsdienst, liefde en seksualiteit, kinderwens... Dat bewijst ook dat R. (...) een ongelooflijk slimme man is. Het is doodzonde dat hij nooit de kans kreeg om te gaan studeren, want ik ben ervan overtuigd dat hij het heel ver geschopt zou*

hebben.”, dat mevrouw DE. tenslotte vertelt over hoe hij een babbel met haar komt slaan, dat zijn sociaal karakter ervoor zorgt dat hij zich snel integreert. Verzoeker vervolgt dat na 3,5 jaar in België te verblijven, hij de moeite deed om de Belgische taal te leren, hij Belgische vrienden maakte, hij allerlei activiteiten deed en werk vond, dat voorgaande feiten en gedragingen aantonen dat hij zich eindelijk écht als individu ontplooit in de Belgische samenleving, dat dit vroeger voor hem onmogelijk was in de Afghaanse maatschappij en nu, door de machtsovername van de taliban, al helemaal onmogelijk zou zijn, dat het niet louter gaat over een oppervlakkige kennismaking met de waarden en normen die in het Westen heersen, maar van een ware internalisering, dat hij beseft dat hij thuishoort in België en dat dit de enige plek is waar zijn waarden en normen gelijkgestemd zijn met die van de maatschappij waarin hij leeft. Verzoeker stelt in dit verband nogmaals te willen verwijzen naar de antiwesterse houding van de taliban en de heersende crisis. Hij verwijst naar een rapport van 2023 van Freedomhouse waarin deze organisatie bezorgd is om de antiwesterse mentaliteit en Afghanistan een 8/100 geeft voor vrijheden, naar een mededeling van 7 november 2023 van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties waarin het volgens verzoeker pijnlijk duidelijk wordt dat het talibanregime uitermate strikt is, waarbij hij uit dit rapport en mededeling citeert alsook uit rapporten van 2023 van HRW. Hij stelt dat de situatie er niet op verbeterd wat ook bewezen wordt door de beslissing van de VN Veiligheidsraad om een Special Envoy te sturen naar Afghanistan, dat Amnesty International in haar wereldjaarrapport van 2022/23 stelt dat de combinatie van de economische crisis in Afghanistan, de internationale isolatie en de macht van de taliban voor een uiterst gevaarlijke combinatie zorgen om mensenrechten te waarborgen, dat een van de voorbeelden, wat ook hij vreest, buitengerechterlijke executies zijn van mensen die de regels van de taliban niet volgen, dat de Europese Unie het recent heeft over de humanitaire crisis die er heerst in Afghanistan, waarbij hij citeert uit een artikel op de website van *“European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations”* van de Europese Commissie en stelt dat de autoriteiten niet alles in hun macht doen om de bevolking te beschermen, dat hoewel het land zich reeds in een ernstige humanitaire en mensenrechtelijke crisis bevindt, dit de komende tijd alleen maar erger zal worden door de beslissing van Pakistan om Afghanen, die eindelijk een veilige plek hadden gevonden, terug te deporteren naar het land dat ze zijn ontvlucht, waarbij hij wijst op de verschillende bronnen die hierover rapporteren. Verzoeker stelt dat hij, die inmiddels 3,5 jaar in België verblijft, de westerse gewoonten eigen heeft gemaakt, welke haaks staan op de antiwesterse houding van de taliban, dat rekening houdend met voorgaande gegevens en de verschillende individuele elementen die werden aangebracht, hij onder het profiel van verwestering valt, waarvoor een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verzoeker voegt bij deze aanvullende nota de volgende stukken:

- foto's *“op het werk”*, van *“horeca”*, van zijn *“sociaal leven”* en van *“fitness”*;
- het krantenartikel *“Fotoclub zet vluchteling R. (...) (22) centraal in nieuwe expo over emoties: ‘Hij blijft lachen, en zegt dat wij dat ook moeten doen’”* uit het Nieuwsblad van 14 februari 2025;
- getuigenissen van educatief medewerkers en leerkrachten bij L., evenals van een vriendin die tevens educatief medewerker is bij L.

3.2. Verweerder legt op 2 maart 2026 een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

3.3 Verzoeker legt op 5 maart 2026 een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij vooreerst ingaat op zijn integratie in België en zijn verwestering. Hij stelt dat hij bepaalde documenten neerlegt betreffende zijn schooltraject, zijn werk en zijn privéleven in België, dat hij

in België talrijke en duurzame sociale banden heeft opgebouwd, onder meer via zijn Nederlandse taallessen en zijn werk, dat al deze elementen zijn vrees versterken in geval van terugkeer naar Afghanistan, dat de huidige situatie hem geenszins toelaat hem dienaangaande gerust te stellen. Voorts gaat verzoeker in op de *“Antiwesterse standpunten van de Taliban en humanitaire crisis Afghanistan”*. Hij verwijst naar een rapport van 2023 van Freedomhouse waarin deze organisatie bezorgd is om de antiwesterse mentaliteit en Afghanistan een 8/100 geeft voor vrijheden, naar een mededeling van 7 november 2023 van de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties waarin het volgens verzoeker pijnlijk duidelijk wordt dat het talibanregime uitermate strikt is, waarbij hij uit dit rapport en mededeling citeert alsook uit rapporten van 2023 van HRW. Hij stelt dat de situatie er niet op verbetert wat ook bewezen wordt door de beslissing van de VN Veiligheidsraad om een Special Envoy te sturen naar Afghanistan, dat Amnesty International in haar wereldjaarrapport van 2022/23 stelt dat de combinatie van de economische crisis in Afghanistan, de internationale isolatie en de macht van de taliban voor een uiterst gevaarlijke combinatie zorgen om mensenrechten te waarborgen, dat een van de voorbeelden, wat ook hij vreest, buitengerechterlijke executies zijn van mensen die de regels van de taliban niet volgen, dat de Europese Unie het recent heeft over de humanitaire crisis die er heerst in Afghanistan, waarbij hij citeert uit een artikel op de website van *“European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations”* van de Europese Commissie en stelt dat de autoriteiten niet alles in hun macht doen om de bevolking te beschermen, dat hoewel het land zich reeds in een ernstige humanitaire en mensenrechtelijke crisis bevindt, dit de komende tijd alleen maar erger zal worden door de beslissing van Pakistan om Afghanen, die eindelijk een veilige plek hadden gevonden, terug te deporteren naar het land dat ze zijn ontvlucht, waarbij hij wijst op de verschillende bronnen die hierover rapporteren. Verzoeker stelt dat in januari 2026 de situatie zorgwekkender is dan ooit, dat de recente ontwikkelingen wijzen op een verdere verzwakking van fundamentele waarborgen en een voortdurende verslechtering van het juridische en veiligheidskader, waardoor de reeds alomtegenwoordige risico's voor de bevolking nog verder worden vergroot, waarna hij citeert uit een persartikel van Rawadari. Hij meent dat gelet op al deze elementen blijkt dat het momenteel geldende juridische kader een geïnstitutionaliseerd systeem van willekeur, repressie en geweld verankert, dat onverenigbaar is met de meest fundamentele internationale mensenrechtennormen, dat in een dergelijke context een verzoeker die als verwesterd wordt beschouwd, die zijn onenigheid met het regime heeft geuit en om die reden het land heeft verlaten, bij een terugkeer een reëel, persoonlijk en bijzonder ernstig risico loopt, dat zijn profiel gemakkelijk kan worden gelijkgesteld met dat van een opposant of een zogenaamd 'afwijkend' individu, waardoor hij wordt blootgesteld aan willekeurige arrestaties, mishandeling, gedwongen bekentenissen en zelfs lijfstraffen of de doodstraf, zonder enige waarborg van een eerlijk proces, dat de dreigingen derhalve noch hypothetisch noch abstract zijn, maar concreet, actueel en van uitzonderlijke ernst, dat na de inname van Kabul in augustus 2021 de taliban-autoriteiten geleidelijk aan een regime geconsolideerd hebben dat is gebaseerd op een bijzonder strikte interpretatie van de sharia en een geïnstitutionaliseerde 'zedepolitie', dat daarbij kan gewezen worden op de toenemende regulering van het uiterlijk en het gedrag van mannen via de wet inzake de bevordering van de deugd en de voorkoming van het kwaad, op handhavingspraktijken die worden gekenmerkt door willekeur, detenties en lijfstraffen, en op een gerechtelijke en procedurele omgeving die de minimale waarborgen van een eerlijk proces niet garandeert. Verzoeker meent dat deze elementen bijzonder relevant zijn voor de analyse van het risico bij terugkeer van mannen die meerdere jaren in Europa hebben verbleven, in het bijzonder wanneer hun uiterlijk, gewoonten of sociale codes als 'verwesterd' of niet-conform kunnen worden beschouwd, zoals in zijn geval, dat bovendien zich *in casu* werkelijk een probleem van verwestering, minstens gepercipieerde verwestering, stelt, dat een terugkeer naar Afghanistan voor hem eenvoudigweg ondenkbaar is, gezien het risico om als 'verwesterd' te worden geïdentificeerd en dus het risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wel degelijk bestaat, dat hij dus dient erkend te worden als vluchteling. Hij vervolgt dat hij, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus moet krijgen op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dat de bestreden beslissing – minstens en in uiterst ondergeschikte orde – nietig verklaard moet worden teneinde verder onderzoek te doen naar de situatie in Afghanistan in het algemeen en de provincie van herkomst van verzoeker in het bijzonder. Hij meent dat de door hem aangebrachte nieuwe elementen en documenten wel degelijk een onmiddellijke erkenning rechtvaardigen. Hij wijst erop dat de recente berichtgeving vanuit Afghanistan meer dan zorgwekkend is, dat uit de bijgebrachte informatie van HRW voor wat betreft de situatie van schoolgaande jongeren blijkt dat het risico in geval van terugkeer vaststaand is, dat de 'rule of law' niet geldt in Afghanistan, dat ook om die reden zijn vrees bijzonder actueel blijft, dat in deze context ook gewezen wordt op de recente bezorgdheden geuit door Richard Bennett, Speciaal Rapporteur van de Verenigde Naties inzake de mensenrechtensituatie in Afghanistan, die heeft gewaarschuwd dat gedwongen terugkeer naar Afghanistan betrokkenen blootstelt aan ernstige mensenrechtenschendingen, dat hij benadrukte dat Afghanistan bijzonder onveilig blijft voor vele terugkeerders, in het bijzonder voor personen die als verwesterd worden beschouwd of geassocieerd worden met buitenlandse waarden, instellingen of levensstijlen, dat hij er tevens op wees dat de humanitaire situatie kritiek blijft, gekenmerkt door voedselonzeekerheid, economische instorting en een drastische inperking van de civiele ruimte, dat Asylus vaststelt dat bepaalde praktijken of 'kenmerken' als niet-conform kunnen worden beschouwd door de aanwezige autoriteiten of feitelijke machthebbers, dat het onder meer een zogenaamd 'westers' kapsel, een te korte of afgeschoren baard, kleding die als te kort of te strak wordt beoordeeld en meer in het algemeen elke uiterlijke verschijning die een verbondenheid met of gelijkenis vertoont met niet-moslims, betreft, dat de

door Asylus geraadpleegde bronnen aangeven dat deze elementen deel uitmaken van een systeem dat erop gericht is de 'imitatie' van een cultuur die als vreemd of strijdig met de opgelegde religieuze en sociale normen wordt beschouwd, te voorkomen. Verzoeker wijst erop dat hij reeds meerdere jaren op het Belgische grondgebied verblijft en volledig een verwesterde levensstijl heeft aangenomen, dat zijn uiterlijk, zijn kledinggewoonten en zijn integratie in een Europese culturele omgeving precies overeen stemmen met de kenmerken die volgens de bronnen aanleiding kunnen geven tot argwaan, controle en zelfs sancties, dat in een dergelijke context een terugkeer naar Afghanistan van hem, die reeds vele jaren buiten Afghanistan verblijft en aantoonbaar sterk verwesterd is, hem zou blootstellen aan een verhoogd risico om te worden geïdentificeerd als tegenstander van de door de feitelijke autoriteiten opgelegde normen, en derhalve vervolging of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van het Vluchtelingenverdrag of artikel 3 van het EVRM, dat hij bijgevolg zou terechtkomen in een land in crisis waar geen enkel recht gewaarborgd is en waar hij zou uitgestoten, gestigmatiseerd en waarschijnlijk gedood worden door de taliban. Verzoeker stelt tot slot dat hij een foto neerlegt van commandant Z., die in november 2024 om het leven is gebracht.

Verzoeker voegt bij deze aanvullende nota de volgende stukken:

- een schoolattest van 2 september 2025 dat hij is ingeschreven als regelmatige leerling om de lessen te volgen van *"het eerste leerjaar van de derde graad BSO Restaurant en keuken"* bij A.C.D.H. en verklaringen van zijn leerkrachten en leerlingenbegeleiders bij A.C.D.H.;
- deelcertificaten *"NT2 Alfa – Technisch lezen en schrijven 4"* en *"NT2 Alfa – Mondeling 8 Waystage publiek"*;
- verklaringen van zijn leerkrachten, educatief medewerkers en vrijwillige co-begeleider bij L.;
- een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur bij D. nv voor de periode van 31 maart 2025 tot en met 30 juni 2025;
- een arbeidsovereenkomst van bepaalde duur bij D. nv voor de periode van 1 juli 2025 tot en met 30 augustus 2025;
- een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur bij D. nv met ingang van 1 januari 2026;
- loonfiches van de maanden oktober en december 2025, evenals januari 2026;
- individuele rekeningen van het laatste kwartaal van 2024 en van het eerste kwartaal van 2025;
- verklaringen van collega's bij D. nv;
- tewerkstellingsattest en aanbevelingsbrief van de heer E.P.P. bij D.B. nv;
- een aanbevelingsbrief van de heer A.A. bij D.B. nv;
- foto van een verwonde man.

3.4. Ter terechtzitting legt verzoeker een usb-stick neer, waarop een video staat van (i) een onderbeen met een groot litteken, (ii) een poort met gaten in, (iii) een muur met gaten in en (iv) een tekst over verzoeker.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."*

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Kwalificatierichtlijn, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de

toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.4. Landeninformatie

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij een aanvullende nota van 2 maart 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteed door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift ook landeninformatie van verschillende bronnen bevat, doet hierover niet anders denken.

4.5. De redelijke termijn

Verzoeker meent dat de redelijke termijn van de asielprocedure werd overgeschreden.

De Raad merkt op dat verzoekers verzoek om internationale bescherming werd ingediend op 16 augustus 2022, dat nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, zijn dossier op 24 februari 2023 door de DVZ werd overgemaakt aan het CGVS, waar verzoeker gehoord werd op 12 september 2023 en dat de adjunct-commissaris op 28 februari 2024 de thans bestreden beslissing heeft genomen.

Verzoeker toont niet aan dat de redelijke termijn vereiste niet gerespecteerd is door het loutere gegeven dat hij iets langer dan anderhalf jaar heeft moeten wachten op een beslissing inzake zijn verzoek om internationale bescherming. Hoe dan ook toont hij niet aan – en de Raad ziet ook niet in – welk belang hij heeft bij zijn betoog. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de procedure nu hij hierdoor langer aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn aanvraag. Voor het overige is de loutere lange duur van de procedure in het kader van het verzoek om internationale bescherming in België niet relevant voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Er zijn namelijk geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal, c.q. de adjunct-commissaris, of de Raad toelaten of opleggen om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin licht verzoeker toe welk belang hij zou hebben bij een vernietiging van de bestreden beslissing, wat de behandelingstermijn van zijn verzoek nog meer zal verlengen, en dit nog daargelaten het feit dat zulke vernietiging enkel in de specifiek door de wet voorgeschreven gevallen mogelijk is.

Een schending van de redelijke termijn kan bijgevolg niet worden aangenomen.

4.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.7. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker werkt geenszins uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet door verweerder zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet op dienstige wijze aangevoerd.

Verzoeker laat voorts na concreet toe te lichten waaruit de schending van artikel 7 van het Handvest zou bestaan.

In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van het “algemeen beginsel van voorzichtigheid”, moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

4.8. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.8.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban, (i) daar hij in opdracht van commandant Z. van de Afghaanse lokale politie keek waar de taliban zich ophielden en dit aan de commandant doorgaf, waarna een zwaar gevecht ontstond tussen de Afghaanse lokale politie en de taliban, waarbij talibancommandant Zu. en sommigen van zijn strijders werden gedood, de taliban hem twee nachten later thuis opzochten en op zijn deur schoten, waarbij zijn vader zwaargewond raakte, en de taliban na zijn vertrek meermaals naar hem hebben gevraagd, en (ii) daar zijn ooms werden gedood door de taliban toen ze een brug op de hoofdweg aan het herstellen waren die was getroffen door een mijn.

4.8.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

“Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 5 september 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: ‘De leeftijd wordt bepaald op 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige.

Voorts dient te worden vastgesteld dat aan uw relaas met uw vluchtredenen geen geloof kan worden gehecht. U verklaart dat u, een zelfstandig kleermaker die een shop had rechtover een buitenpost van de lokale politie, op een bepaalde dag door politiecommandant Z. (...) werd gevraagd om de positie te checken van de taliban (CGVS, p.6). Op die dag hadden de taliban al talrijke dorpen in de omgeving veroverd. U verklaart dat iedereen de schoten kon horen (CGVS, p.10). In die levensgevaarlijke context vroeg de commandant van de lokale politie niet aan zijn geoefend veiligheidspersoneel, maar wel aan een bevriende kleermaker om als verkenner op te treden. Geconfronteerd met die vreemde taakverdeling, bevestigt u zelf dat de politie natuurlijk wel over eigen personeel beschikte om de informatie in te winnen (CGVS, p.10). Dat er die dag misschien niemand was, of dat de politiemensen misschien bang waren, zoals u suggereert, overtuigt allerminst. Verderop in uw relaas blijkt immers dat er die dag heel veel politiepersoneel aanwezig was en dat ze er niet voor terugschrokken om de gewapende confrontatie aan te gaan (CGVS, p. 10). Dat u de vraag van de commandant niet kon negeren is niet geloofwaardig. Gezien de ernst van het conflict op die dag betreft het hier immers een hoogst risicovolle onderneming, waar u als kleermaker bezwaarlijk zal hebben aan deelgenomen louter en alleen omdat u niet verdacht zou overkomen en omdat de commandant een vriendelijke meneer was (CGVS, p.10).

Uw relaas over uw verkenningsoopdracht is evenmin geloofwaardig. In uw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal zegt u dat u de taliban aan het checkpoint voorhield dat u de maten ging opnemen van een zieke klant. Vervolgens zegt u dat u uw informatie op uw terugweg doorgaf aan commandant Z. (...),

die ondertussen al met een zestigtal politiemensen en tien à vijftien legervoertuigen onderweg was (CGVS, p. 11). Dat de lokale politie al vertrokken was, zonder te wachten op de belangrijke informatie over de positie van de vijand waar de commandant om gevraagd had, is opmerkelijk. (...)

(...)Ook het vervolg van uw verhaal over het bezoek van de taliban aan jullie huis is niet aannemelijk. Tijdens dat bezoek waren de taliban ervan overtuigd dat u thuis was en schoten ze met een machinegeweer door de voordeur, waarbij uw vader ernstig gewond geraakte. Vervolgens draalden ze desondanks om het huis binnen te komen, zodat u het op een lopen kon zetten en u verborgen kon houden zonder dat ze u kwamen zoeken. U verklaart vervolgens dat de talibs, ondanks de ruime aanwezigheid van veiligheidsdiensten in de buurt, gewoon ter plaatse bleven en pas vluchtten rond vier uur, zelfs nadat uw vader al was weggebracht naar het ziekenhuis (CGVS, p.13). Als de taliban de mogelijkheid hadden om zo lang bij uw huis te blijven, rijst uiteraard de vraag waarom ze niet gewoon binnenkwamen.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Over de beroepsactiviteiten van uw ooms maakt u het niet aannemelijk dat ze uw situatie in uw thuisland ernstig bemoeilijken. Vooreerst beperkten hun diensten voor de overheid zich tot het uitvoeren van herstellingswerken aan een brug die was gebombardeerd door de taliban (CGVS, p. 7). Het incident waarbij zij omkwamen dateert bovendien al van 17 augustus 2013 (de 26ste van de vijfde maand van 1392 volgens de Afghaanse kalender) (CGVS, p. 6 en zie de vertaling van de voorgelegde documenten). U bleef nadien nog jaren wonen in uw land, wat er op wijst dat het beroep van uw ooms geen grote problemen met zich meebrachten. U komt er verder tijdens uw relaas ook niet meer op terug.

De kopieën van privéfoto's die u aanbrengt, van kogelgaten in een muur en van een rolluik met een banner op, kunnen van overal komen, kunnen eenvoudig door uzelf bewerkt zijn en dragen niets bij tot het verhaal dat u vertelt. De overige documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, een kopie van uw taskara en die van uw vader, alsook een overlijdensbericht over uw ooms en foto's van uw vader en van de commandanten en hun getrouwen, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen kunnen wijzigen.

Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen."

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden het voorgehouden vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.8.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen, en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.8.1.4. Betreffende het feit dat hij zich onterecht als minderjarige voordeed, betoogt verzoeker dat hij tijdens zijn verzoek om internationale bescherming verklaarde dat hij minderjarig was, dat het leeftijdsonderzoek aantoonde dat hij 20,8 jaar zou zijn met een standaarddeviatie van 1,9 jaar, wat dus betekent dat hij evengoed 18,9 jaar oud kon zijn op moment van het leeftijdsonderzoek volgens de bevoegde dienst, dat het bijgevolg vaststaat dat hij nog zeer jong is, dat verweerder echter besluit dat de geloofwaardigheid 'in ernstige mate' is aangetast door deze discrepantie tussen de verklaarde leeftijd en de leeftijd volgens het onderzoek, dat hij nochtans de reden voor zijn verklaring aangaf: "Ik wist dat ik geen minderjarige was. Op mijn taskara staat mijn leeftijd. Maar toen ik in België aankwam, zag ik dat veel mensen buiten sliepen. Ik was er na mijn reis heel slecht aan toe. Ik had een behandeling nodig. Ik heb enkele allergieën. Daarom vertelde ik dat ik een minderjarige was.", dat verweerder het hem dus in die mate kwalijk neemt om zijn recht op onderdak te doen gelden, dat hij het hele verhaal hierdoor ongeloofwaardig vindt, dat hij niet kan instaan voor de tekortkoming in het asielsysteem, dat hij een helse tocht achter de rug had en op adem wou komen, dat verweerder bovendien zijn taskara volledig uitsluit van de procedure omdat dit document 'mogelijk' zou

kunnen zijn aangetast door fraude, dat verweerder echter geen enkele moeite deed om de echtheid van de documenten na te gaan, dat bovendien zijn verhaal en zijn leeftijd volledig los van elkaar staan, dat de feiten die in Afghanistan gebeurden niets met zijn leeftijd te maken hebben, dat het argument van verweerder op dat punt niet kan worden weerhouden.

Verzoeker betwist aldus niet dat hij niet minderjarig was bij aankomst in België, daar uit het medisch leeftijdsonderzoek op vraag van de Dienst Voogdij blijkt dat hij op 24 augustus 2022 ouder was dan 18 jaar. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om, overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten, althans toont hij het tegendeel niet aan. Aldus kon de adjunct-commissaris zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij vast.

Waar verzoeker stelt dat verweerder zijn taskara volledig uitsluit van de procedure omdat dit document 'mogelijk' zou kunnen zijn aangetast door fraude, dat verweerder echter geen enkele moeite deed om de echtheid van de documenten na te gaan, wijst de Raad erop dat de adjunct-commissaris en bijgevolg ook de Raad de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontszeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient noch de adjunct-commissaris, noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten. Wat de voorgelegde kopie van verzoekers taskara betreft, verwees de bestreden beslissing terecht naar EDOCA, *COI Focus, AFGHANISTAN. Corruptie en documentenfraude*, 14 januari 2021, waaruit blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Voorts merkt de Raad op dat verzoekers taskara een kopie betreft en aldus onderhevig kan zijn aan het nodige knip- en plakwerk. De authenticiteit van dit stuk kan aldus onmogelijk geverifieerd worden.

Voor het overige richt verzoeker zich met voornoemd betoog tegen het motief dat de vaststelling dat hij zich onterecht als minderjarige voordeed zijn algemene geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnt. De Raad acht dit motief overtollig. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.8.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake dit overtollig motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.8.1.5. Betreffende het motief *"U verklaart dat u, een zelfstandig kleermaker die een shop had rechtover een buitenpost van de lokale politie, op een bepaalde dag door politiecommandant Z. (...) werd gevraagd om de positie te checken van de taliban (CGVS, p.6). Op die dag hadden de taliban al talrijke dorpen in de omgeving veroverd. U verklaart dat iedereen de schoten kon horen (CGVS, p.10). In die levensgevaarlijke context vroeg de commandant van de lokale politie niet aan zijn geoefend veiligheidspersoneel, maar wel aan een bevriende kleermaker om als verkenner op te treden. Geconfronteerd met die vreemde taakverdeling, bevestigt u zelf dat de politie natuurlijk wel over eigen personeel beschikte om de informatie in te winnen (CGVS, p.10). Dat er die dag misschien niemand was, of dat de politiemensen misschien bang waren, zoals u suggereert, overtuigt allerminst. Verderop in uw relaas blijkt immers dat er die dag heel veel politiepersoneel aanwezig was en dat ze er niet voor terugschrokken om de gewapende confrontatie aan te gaan (CGVS, p. 10) Dat u de vraag van de commandant niet kon negeren is niet geloofwaardig. Gezien de ernst van het conflict op die dag betreft het hier immers een hoogst risicovolle onderneming, waar u als kleermaker bezwaarlijk zal hebben aan deelgenomen louter en alleen omdat u niet verdacht zou overkomen en omdat de commandant een vriendelijke meneer was (CGVS, p.10)."* betoogt verzoeker dat verweerder het ongeloofwaardig vindt dat hij gevraagd zou zijn om een verkenningsopdracht uit te voeren, aangezien hij 'maar' een kleermaker was en er andere politiemensen hiervoor opgeleid zijn, dat op het moment van de feiten de clash tussen de overheid en de taliban al hevig was, dat het niet valt uit te sluiten dat andere politietroepen belast werden met andere, veel zwaardere taken.

Verzoeker beperkt zich met dit betoog tot het schetsen van de loutere hypothese dat andere politietroepen belast werden met andere, veel zwaardere taken zonder concreet toe te lichten dat de situatie zich in zijn geval toen zo heeft voorgedaan. Bovendien was er voor de verkenningsopdracht, volgens verzoekers verklaringen in zijn verzoekschrift, één loyale persoon nodig zodat het niet aannemelijk voorkomt dat de politiecommandant Z. de verkenningsopdracht niet aan één iemand van zijn geoefend veiligheidspersoneel – dat overigens talrijk aanwezig was volgens verzoekers verklaringen – zou hebben gegeven. Verzoeker stelt dat het uiterst logisch is dat de goed bevriende commandant aan hem vroeg om te helpen, dat elke loyale persoon broodnodig was, dat hij recht tegenover het politiekantoor werkte en bijgevolg zeker op de hoogte

was, dat hij door zijn job als kleermaker *incognito* naar de gevraagde plek kon rijden, maar de Raad acht het echter wel degelijk hoogst onwaarschijnlijk dat politiecommandant Z. aan verzoeker, een bevriende zelfstandige kleermaker zonder politieopleiding en die nog erg jong was op het ogenblik van de feiten, zou vragen om op verkenningsoopdracht te gaan, te meer verzoeker verklaarde dat er op die dag gevechten waren, dat er overal schoten in de lucht klonken om te vieren dat er veel 'outposts' zich aan de taliban hadden overgegeven én er die dag meer dan zestig soldaten in de buurt waren die er niet voor terugschrokken om de gewapende confrontatie met de taliban aan te gaan (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9-11). Het is niet aannemelijk dat politiecommandant Z. in deze levensgevaarlijke context en met de aanwezigheid van zoveel van zijn soldaten een jonge bevriende kleermaker zonder politieopleiding op verkenning – een hoogst risicovolle onderneming – zou sturen. In een dergelijk geval zou politiecommandant Z. immers het risico lopen dat zijn vriend zonder politieopleiding en gebrek aan ervaring tijdens de verkenningsoopdracht zou gedood worden door de taliban en dat hijzelf, door deze verkenningsoopdracht toe te kennen aan verzoeker en niet aan iemand van het geoefend veiligheidspersoneel, niet tijdig of geen informatie zou bekomen over de locatie van de taliban. Dat politiecommandant Z. in de hierboven geschetste context een dergelijk risico zou nemen, acht de Raad hoogst onwaarschijnlijk. Verweerder heeft voorts terecht gesteld dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker de vraag van de commandant niet kon negeren, dat gezien de ernst van het conflict op die dag het hier immers een hoogst risicovolle onderneming betreft, waar verzoeker als kleermaker bezwaarlijk zal hebben aan deelgenomen louter en alleen omdat hij niet verdacht zou overkomen en omdat de commandant een vriendelijke meneer was.

Waar verzoeker stelt dat het niet aan hem kan worden verweten dat hij niet op de hoogte is van een tactische planning en waarom er legervoertuigen onderweg waren, dat hij geen deel van de politie is, dat hij enkel werd gevraagd voor een verkenningsoopdracht, merkt de Raad vooreerst op dat dit geenszins aan hem wordt verweten, doch wordt wel gesteld dat het relaas dat hij de informatie op de terugweg gaf aan commandant Z. die ondertussen al met een zestigtal politiemensen en tien à vijftien legervoertuigen onderweg was, opmerkelijk is. Met zijn betoog dat hij niet op de hoogte is van een tactische planning en waarom er legervoertuigen onderweg waren, dat hij geen deel van de politie is, werpt verzoeker voorts geen ander licht op voornoemde, pertinente motieven van de bestreden beslissing waar terecht wordt gewezen op het opmerkelijk karakter van de verklaarde gang van zaken. Ook door nogmaals zijn eerder op het CGVS afgelegde verklaringen te herhalen, werpt verzoeker geen andere licht op voornoemde motieven.

Door op algemene wijze te stellen dat de doorleefdheid van zijn verhaal wel degelijk aantoonde dat zijn verhaal als geloofwaardig moet worden beschouwd, dat verweerder enkel met onzekere argumenten zijn verhaal onderuit trachtte te halen, en nogmaals te herhalen dat hij een kleermaker is die gevraagd werd een verkenningsoopdracht uit te voeren en dat dit gegeven in de toenmalige heersende omstandigheden een zeer geloofwaardig relaas is, beperkt verzoeker zich tot het louter volharden in zijn vluchtrelaas en het op algemene wijze tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris, zoals weergegeven in punt 4.8.1.2., zonder deze concrete en pertinente motieven te weerleggen of te ontkrachten.

Verzoeker legt bij zijn verzoekschrift een foto neer van hem en een andere man bij een motorfiets. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker niet toelicht op welke wijze deze foto zijn asielrelaas zou kunnen ondersteunen. De Raad wijst er voorts op dat deze foto niet bewijst dat de motorfiets eigendom is van verzoeker, nog minder – indien verzoeker met het voorleggen van deze foto het volgende beoogt – dat hij daarmee de taliban is gaan lokaliseren. Aan een dergelijke privéfoto kan wegens de mogelijke inscenering van wat wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden geen bewijswaarde worden toegekend. Voornoemde foto kan aldus de gemaakte appreciatie omtrent de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet ombuigen.

4.8.1.6. Betreffende het motief *“Uw uitleg over hoe de taliban na twee dagen al wisten dat u diegene was die de informatie over hun positie aan commandant Z. (...) had doorgespeeld, overtuigt niet. U verklaart dat iemand aan het checkpoint u misschien had herkend of dat ze misschien een spion hadden bij de lokale politie, maar dat u het ook niet weet (CGVS, p.13). In de context van uw relaas is het verre van evident dat de taliban u van spionage zouden verdenken. Gezien het belang van dit element in uw vluchtrelaas kan men verwachten dat u meer zou kunnen aanbrengen dan loutere hypothese om dit element te verklaren.”* stelt verzoeker dat verweerder niet betwist dat hij een kleermakerwinkel had, dat hij politiemensen kleepte, dat deze winkel recht tegenover de politiepost was gelegen, dat de band met de politiemannen aldus niet wordt betwist, dat hij enkel kan vertellen wat hij weet, dat hij de opdracht heeft uitgevoerd en de informatie aan de commandant heeft bezorgd, dat de details waarmee hij het relaas vertelde afdoende de geloofwaardigheid ervan bevestigt, dat hij het andere niet met zekerheid kan zeggen omdat hij hiervan niet op de hoogte is en dat verweerder een ander verhaal van hem verwacht en zich allerlei vragen stelt. De Raad acht voormeld motief overtuigend. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.8.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers

voormeld betoog inzake dit overtuigend motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.8.1.7. Betreffende het motief “Ook het vervolg van uw verhaal over het bezoek van de taliban aan jullie huis is niet aannemelijk. Tijdens dat bezoek waren de taliban ervan overtuigd dat u thuis was en schoten ze met een machinegeweer door de voordeur, waarbij uw vader ernstig gewond geraakte. Vervolgens draalden ze desondanks om het huis binnen te komen, zodat u het op een lopen kon zetten en u verborgen kon houden zonder dat ze u kwamen zoeken. U verklaart vervolgens dat de talibs, ondanks de ruime aanwezigheid van veiligheidsdiensten in de buurt, gewoon ter plaatse bleven en pas vluchtten rond vier uur, zelfs nadat uw vader al was weggebracht naar het ziekenhuis (CGVS, p.13). Als de taliban de mogelijkheid hadden om zo lang bij uw huis te blijven, rijst uiteraard de vraag waarom ze niet gewoon binnenkwamen.”, stelt verzoeker dat het feit dat hij en zijn gezin snel uit hun huis vluchtten afdoende de ernst van het vluchtverhaal bewijst. Door enkel opnieuw erop te wijzen dat hij snel het huis uit vluchtte, weerlegt verzoeker geenszins de voormelde pertinente vaststellingen dat de taliban die ervan overtuigd waren dat verzoeker thuis was door de voordeur schoten doch vervolgens draalden om het huis binnen te komen waardoor verzoeker kon gaan lopen en zich verbergen, dat gezien zij nog een eind ter plaatse bleven, ondanks de aanwezigheid van de veiligheidsdiensten, de vraag doet rijzen waarom zij niet binnenkwamen. Nu het relaas, en meer specifiek in dit motief het bezoek van de taliban aan zijn huis, niet geloofwaardig wordt geacht, kan verzoeker niet dienstig stellen dat het feit dat hij snel zijn huis uit vluchtte afdoende de ernst van het vluchtverhaal bewijst, nu niet de ernst van de feiten betwist wordt, doch wel het zich voordoen op zich van de feiten.

Met zijn betoog dat zijn gezin snel uit het huis gevlucht is wat de ernst van het vluchtverhaal bewijst, gaat hij er dus ook aan voorbij dat verweerder op pertinente wijze heeft vastgesteld dat het bezoek van de taliban aan verzoekers huis niet aannemelijk wordt gemaakt. De Raad herhaalt dat niet de ernst van dergelijke feiten wordt betwist, doch wel het zich voordoen ervan.

Door louter te stellen dat hij uitgebreid kan vertellen wie zijn belagers zijn, werpt verzoeker geen ander licht op voornoemde, pertinente motieven van de bestreden beslissing. Uit het loutere feit dat hij uitgebreid kan vertellen wie zijn belagers zijn, volgt niet *ipso facto* dat verzoeker volledige, correcte, gedetailleerde, coherente en consistente verklaringen zou hebben afgelegd. De in de bestreden beslissing opgenomen motieven betreffen enkel de argumenten die, op hun geheel genomen, de beslissing schragen dat verzoeker de vluchtelingenstatus dient te worden geweigerd en spreken zich dus niet, in positieve of negatieve zin, uit over andere elementen die in verzoekers verklaringen doorheen zijn asielprocedure aan bod kwamen en die niet doorslaggevend zijn om de bestreden beslissing te motiveren. Elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling moeten niet noodzakelijk in de beslissing worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032).

4.8.1.8. Waar verzoeker op algemene wijze stelt dat de details waarmee hij het relaas vertelt afdoende zijn geloofwaardigheid bevestigen en dat hij een zeer doorleefd en uitgebreid verhaal heeft verteld over wat hem is overkomen, blijkt hij het oneens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing, doch slaagt hij er niet in deze concrete en pertinente motieven, zoals weergegeven in punt 4.8.1.2., te weerleggen of te ontkrachten.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt blijkt niet dat verweerder vooringenomen lijkt, verzoekers relaas op elke mogelijke manier tracht onderuit te halen, verzinsels maakt bij verzoekers verhaal of verzoekers verhaal op speculatieve wijze onderuit tracht te halen, minstens toont verzoeker het tegendeel niet concreet aan.

Waar verzoeker stelt dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat zijn verhaal onwaar zou zijn en in dit verband nogmaals zijn op het CGVS afgelegde verklaringen herhaalt, gaat hij voorbij aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals uiteengezet in punt 4.8.1.2. en op grond waarvan verweerder terecht tot het besluit is gekomen dat de door verzoeker aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. De Raad benadrukt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan worden afgeleid uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, moeten noch verweerder noch de Raad bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties, vaagheden en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Door nogmaals zijn op het CGVS afgelegde verklaringen te herhalen, werpt verzoeker geen ander licht op de motieven van de bestreden beslissing.

4.8.1.9. Betreffende de motieven “De kopieën van privéfoto’s die u aanbrengt, van kogelgaten in een muur en van een rolluik met een banner op, kunnen van overal komen, kunnen eenvoudig door uzelf bewerkt zijn en dragen niets bij tot het verhaal dat u vertelt. De overige documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek

om internationale bescherming aanbrengt, een kopie van uw taskara en die van uw vader, alsook een overlijdensbericht over uw ooms en foto's van uw vader en van de commandanten en hun getrouwen, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen kunnen wijzigen. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen." betoogt verzoeker dat het makkelijk te vervalsen karakter van een bepaald document geen reden is om het document niet in aanmerking te nemen, dat integendeel, elk document nauwkeurig en individueel moet worden nagekeken, dat er *in casu* duidelijke garanties zijn over de authenticiteit zoals de datum, stempels, handtekeningen en briefhoofden, dat conform het arrest *Singh* van het EHRM er een grondig onderzoek naar de authenticiteit van de documenten dient te worden gedaan, dat de documenten een ondersteunende bewijswaarde hebben en dus minstens als ondersteuning in aanmerking komen om zijn verhaal te ondersteunen en te bevestigen, dat het Europees Hof van Justitie bovendien oordeelde dat documenten die, na grondig onderzoek, nog steeds niet geauthentiseerd kunnen worden, niet mogen worden uitgesloten als bewijs, dat er met andere woorden geen uitsluiting bestaat over zijn effectieve leeftijd, dat verweerder bijgevolg op dit vlak een manifeste schending van de onderzoeksplicht begaat, dat verweerder naliet om de authenticiteit van de taskara, de vaccinatiekaart en het schoolrapport grondig te onderzoeken en dat gelet op al het bovenstaande, zijn relaas als geloofwaardig dient te worden beschouwd.

Uit voornoemde motieven blijkt dat verweerder de door verzoeker voorgelegde documenten in aanmerking heeft genomen en nauwkeurig en individueel heeft nagekeken, doch terecht heeft geoordeeld dat de kopieën van privéfoto's die hij aanbrengt, van kogelgaten in een muur en van een rolluik met een banner op, van overal kunnen komen, eenvoudig door hemzelf bewerkt kunnen zijn en niets bijdragen tot het verhaal dat hij vertelt, dat de overige documenten die hij ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming aanbrengt, een kopie van zijn taskara en die van zijn vader, alsook een overlijdensbericht van zijn ooms en foto's van zijn vader en van de commandanten en hun getrouwen, niet van die aard zijn dat zij de bevindingen in de bestreden beslissing, zoals uiteengezet in punt 4.8.1.2., kunnen wijzigen. Aldus blijkt geenszins dat de adjunct-commissaris de documenten heeft uitgesloten als bewijs enkel omdat ze niet geauthentiseerd kunnen worden.

Voorts stelt verweerder in de bestreden beslissing terecht dat "*in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden.*" Verzoeker betwist dit niet. Hij brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de landeninformatie waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zou zijn. De Raad wijst erop dat aan stukken absolute bewijswaarde mag worden ontzegd wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Officiële documenten, zoals taskara's en overlijdensberichten, kunnen op een eenvoudige manier tegen een vergoeding worden bekomen. Omwille van deze reden hebben deze documenten dan ook een relatieve bewijswaarde. Verzoeker kan gevolgd worden dat documenten over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in de mate dat ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Verweerder heeft dan ook op pertinente wijze vastgesteld dat de bewijswaarde van de voorgelegde documenten bijzonder relatief is en op zich niet volstaan om de eerder vastlegde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Waar verzoeker in dit verband nog verwijst naar arrest nr. 135 960 van de Raad van 8 januari 2015, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Inzake de verwijzing naar het arrest *Singh* van het EHRM, merkt de Raad op dat de neergelegde documenten in die zaak afkomstig waren van een gezaghebbende organisatie en verzoeker niet aantoonde dat zijn situatie gelijkaardig is aan de zaak die voorlag bij het EHRM.

Waar verzoeker stelt dat er geen uitsluiting bestaat over zijn effectieve leeftijd, wijst de Raad nog op hetgeen uiteengezet wordt in punt 4.8.1.4, waaruit blijkt dat ten aanzien van de Raad de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij vaststaat. Betreffende de authenticiteit van verzoekers taskara, herhaalt de Raad dat verzoekers taskara een kopie betreft en aldus onderhevig kan zijn aan het nodige knip- en plakwerk. De authenticiteit van dit stuk kan aldus onmogelijk geverifieerd worden.

Waar verzoeker stelt dat verweerder naliet om de authenticiteit van de vaccinatiekaart en het schoolrapport grondig te onderzoeken, kan de Raad slechts vaststellen dat deze stukken doorheen de asielprocedure niet werden voorgelegd.

Met voorgaand betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn relaas als geloofwaardig dient te worden beschouwd.

4.8.1.10. Verzoeker legt bij zijn aanvullende nota van 5 maart 2026 een foto neer van een gewonde man en stelt hierover dat die een foto is van commandant Z., die in november 2024 om het leven is gebracht. De Raad wijst erop dat deze foto de identiteit van de man die erop staat afgebeeld, de wijze waarop hij gewond is geraakt of om het leven is gebracht en de banden van verzoeker met deze persoon niet aantoont. Bovendien merkt de Raad op dat aan een dergelijke privéfoto wegens de mogelijke inscenering van wat wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Wat de video van een poort met gaten en van een muur met gaten betreft, merkt de Raad op dat hieruit niet kan worden afgeleid wiens gebouw dit is. Evenmin blijkt uit deze video's hoe deze gaten zijn ontstaan en wie deze gaten in de poort en de muur heeft gemaakt. Uit de video van een onderbeen vol littekenweefsel blijkt niet wiens been dit is en hoe de betrokken persoon aan dit litteken is gekomen.

Vornoemde foto en video's kunnen aldus de gemaakte appreciatie omtrent de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet ombuigen.

4.8.1.11. Verzoeker betoogt dat hij een verkenningsoopdracht uitvoerde voor de politie, dat hij bovendien kleren maakte voor politiemannen in zijn kleermakerwinkel, dat hij bijgevolg banden heeft met de voormalige politie-eenheden, waardoor hij door de taliban gepercipieerd wordt als iemand die vroeger samenwerkte met de overheid. Hij stelt dat verschillende internationale bronnen de acute vrees tot vervolging aantonen en citeert vervolgens ter staving uit rapporten van EUAA, Al Jazeera, HRW, Amnesty International en UNAMA waarvan hij telkens de weblink toevoegt. Hij stelt dat dit veelvoud aan recente vooraanstaande bronnen de onmogelijke situatie van hem aantoont om te leven in Afghanistan, dat hij met zekerheid zou worden gedood doordat hij een verkenningsoopdracht uitvoerde voor de lokale politiecommandant en dat hij persoonlijk wordt geviséerd.

Uit de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals uiteengezet in punt 4.8.1.2. en hierboven besproken, blijkt dat verzoekers relaas dat hij een verkenningsoopdracht uitvoerde voor de politie en hierdoor door de taliban wordt geviséerd niet geloofwaardig wordt geacht. In zoverre zou kunnen worden aangenomen dat hij kleren maakte voor politiemannen in zijn kleermakerwinkel, toont hij op grond van de in zijn verzoekschrift geciteerde informatie niet aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een risico loopt om omwille van zijn vroegere kleermakeractiviteiten te worden geviséerd en vervolgd.

4.8.1.12. Waar verzoeker stelt dat de huidige Afghaanse autoriteiten hem viseren omdat hij weigert voor hen te werken, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker dit nooit eerder bij de DVZ of op het CGVS heeft aangevoerd. Verzoeker licht ook niet toe wanneer hij de taliban zou hebben geweigerd om voor hen te werken. In zoverre hij in Afghanistan werd benaderd door de taliban met het verzoek om voor hen te werken, kwam het verzoeker toe om dat tijdens zijn gehoor op de DVZ en bij het CGVS uiteen te zetten, *quod non in casu*. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Dat verzoeker ter gelegenheid van zijn verzoekschrift op een vage en zeer algemene wijze voor het eerst stelt dat de taliban hem viseren omdat hij weigert voor hen te werken, is dan ook niet ernstig.

4.8.1.13. Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat verweerder geen gedegen onderzoek heeft gevoerd naar zijn persoonlijke omstandigheden en verklaringen, noch dat verweerder de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd en onderzocht, onder meer betreffende de doorleefdheid van het relaas en de echtheid van zijn documenten.

4.8.1.14. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.8.1.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.8.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.8.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afgaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' ('*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*') (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 21). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's. Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23-24) streven een zuivering van de Afgaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 32-34). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's

maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van niet-soennitische feestdagen worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto*-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto*-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA,

Afghanistan Country Focus, januari 2026, p. 29-30). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Functionarissen van de *de facto*-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44). Uit voormelde *Country Focus* van januari 2026 (p. 44) blijkt dat het aantal lijfstraffen in 2025 is toegenomen in vergelijking met de voorgaande periode.

De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto*-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

Op 4 januari 2026 is het Wetboek van Strafvordering voor Rechtbanken ('*De Mahakumu Jazaai Osulnama*'), ondertekend door de opperste leider Haibatullah Akhundzada en verspreid onder de rechtbanken op provinciaal niveau in heel Afghanistan, uitgevaardigd. Volgens Rawadari legaliseert het Wetboek discriminatie, het beperken van fundamentele vrijheden van personen en willekeurige arrestaties en straffen. In het Wetboek worden geen minimum- of maximumstraffen bepaald en wordt een onafhankelijk onderzoek ter bewijsvoering van strafbare feiten afgeschaft en worden 'bekenntnissen' en 'getuigenverklaringen' de belangrijkste bewijsmiddelen. Aanhangers van de Hanafi-school worden beschreven als moslims terwijl leden van andere stromingen en geloofsovertuigingen worden omschreven als ketters ('*mubtadeh*'). Om het algemeen belang te dienen, is het doden van overtreders, met inbegrip van personen die valse geloofsovertuigingen hebben strijdig met de islam of personen die anderen uitnodigen tot dergelijke overtuigingen, toegestaan met de toestemming van de '*imam*'. Ook wordt bespotting en het belachelijk maken van islamitische regelgeving strafbaar gesteld. Aanhangers van de Hanafi-school worden niet toegestaan hun geloof te verlaten, en indien bewezen voor een rechter, kunnen zij omwille van dit feit veroordeeld worden tot een gevangenisstraf. Een 'rebel' ('*baghi*') wordt gedefinieerd als iemand die 'ernaar streeft corruptie te verspreiden' en het Wetboek bepaalt dat hun schade openbaar is en zij niet kunnen hervormd worden zonder gedood te worden. Artikel 4, clause 6 van het Wetboek bepaalt dat elke moslim, wanneer getuige van zondaars die een zonde begaan, mag overgaan tot bestraffing. Dansen en het kijken naar dansen wordt strafbaar gesteld en het Wetboek roept op tot vernietiging van plaatsen van corruptie. Elke persoon aanwezig bij een bijeenkomst van corruptie is medeplichtig aan de daad van corruptie. Daarnaast verdeelt artikel 9 van het Wetboek de samenleving in feite in vier categorieën: geleerden ('*ulama*'), de elite ('*ashraf*'), de middenklasse en de lagere klasse. Wanneer een misdrijf wordt begaan, wordt het soort en de zwaarte van de straf niet bepaald op grond van de aard van het gepleegde misdrijf, maar op basis van de sociale status van de dader. Ook wordt in het Wetboek het woord 'slaaf' ('*ghulam*') en 'meester' ('*badaar*') vermeld. Een '*hadd*'-straf kan worden uitgevoerd door een '*imam*' en een '*tazir*'-straf kan worden uitgevoerd door een echtgenoot of een 'meester'. Artikel 18 van het Wetboek, alsook andere artikelen, schrijft de straf van geseling voor. Daarnaast zijn er een aantal bepalingen die de onderdrukking van de vrije meningsuiting tot gevolg hebben alsook het criminaliseren van oppositie tegen en kritiek op de taliban. Verder bepaalt het Wetboek dat alleen als de man de vrouw met een stok slaat en deze daad leidt tot een ernstig letsel, zoals 'een wond of blauwe plekken', en de vrouw dit voor een rechter kan bewijzen, de man wordt veroordeeld tot vijftien dagen gevangenisstraf. Andere vormen van fysiek geweld, psychologisch geweld en seksueel geweld tegen vrouwen zijn niet expliciet verboden in het Wetboek. Voorts worden, in geval een vrouw herhaaldelijk naar het huis van haar vader of andere familieleden gaat zonder toestemming en niet terugkeert ondanks het verzoek hiertoe van haar echtgenoot, de vrouw en elk lid van haar familie en verwanten die haar hebben verhinderd naar het huis van haar echtgenoot te gaan, beschouwd als misdadiger en veroordeeld tot een gevangenisstraf (Rawadari, "*Press Release Regarding the Implications of the "The Criminal Procedure Code for Courts" Issued by the Taliban*", 22 januari 2026).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 22). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie

en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevelen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatrieerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46 en 47). Vele terugkeerders komen toe in Afghanistan zonder middelen en sommigen hebben zelfs nog nooit een voet in Afghanistan gezet. Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de preciaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken, dat hen kan helpen bij het vinden van werk. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst werden en ondervraagd werden. Volgens het Duitse Tagesschau hebben de *de facto*-autoriteiten van de terugkeer van Afghanen uit Europa in 2025 geprofiteerd om via video's te laten voorkomen dat zij terug welkom worden geheten in Afghanistan en wordt migratiemanagement aangegrepen om in de afwezigheid van diplomatieke erkenning relaties aan te knopen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 50). Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek

aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 44- 45).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM), *Focus Afghanistan. Return from abroad*, van 14 februari 2025 (waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan Country Focus* van januari 2026) handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het 'Immigration Department', dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het 'National Resistance Front' (hierna: NRF) of het 'Afghanistan Freedom Front' (hierna: AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "*poor guys*" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto*-autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97,5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto*-autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens Der Spiegel zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkel van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is de IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse Ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022,

p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatriëerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze

overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

4.8.2.2. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels meer dan 3,5 jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds 13 augustus 2022, *in casu*, ruim 3,5 jaar, is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, broer, zus, schoonbroer en maternale oom nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3, 14). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contact heeft met zijn ouders en zijn maternale oom (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 14) en bij wie hij zich desgevallend kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde soennitisch moslim te zijn (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3).

Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Waar verzoeker in zijn de aanvullende nota van 12 maart 2025 stelt dat hij volledig functioneert volgens de Belgische regels, dat zijn sportkledij getuigt van een ware internalisering van de westerse waarden, dat zijn levensstijl en gedragingen haaks staan op de waarden en normen van de taliban, dat het voor hem bijgevolg ondenkbaar is om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij, omwille van zijn verwestering en zijn vrees voor vervolging door de taliban maar ook door de Afghaanse samenleving, geen enkele bescherming kan krijgen, dat het niet louter gaat over een oppervlakkige kennismaking met de waarden en normen die in het Westen heersen, maar van een ware internalisering, dat hij beseft dat hij thuishoort in België en dat dit de enige plek is waar zijn waarden en normen gelijkgesteld zijn met die van de maatschappij waarin hij leeft en in zijn aanvullende nota van 5 maart 2026 verklaart dat hij een volledig verwesterde levensstijl heeft aangenomen, dat zijn uiterlijk en zijn kledinggewoonten in een Europese culturele omgeving precies overeenstemmen met de kenmerken die volgens de bronnen aanleiding kunnen geven tot argwaan, controle of zelfs sancties en dat hij aantoonbaar sterk verwesterd is, beperkt hij zich voornamelijk tot blote beweringen.

Waar hij tracht het zich eigen maken van de westerse normen en waarden te onderbouwen door

- in zijn aanvullende nota van 12 maart 2025 te stellen dat hij op jonge leeftijd in België aankwam, dat hij ondertussen niet stil zat, dat hij een harde werker is die nachtschiften draait, dat hij hierdoor een constante omgang kent met Belgen en mensen die al lang in België verblijven, dat hij bovendien zeer goed overeen komt met zijn collega's, dat hij in de horeca werkte, waarbij hij geen probleem had met het opdiene van alcohol, dat hij vandaag nachtwerk doet bij D., zodat hij overdag naar de lessen Nederlands kan gaan, dat hij daarnaast cultureel actief is, dat hij zo onder meer de hoofdrol speelde in een fototentoonstelling over emoties, dat door de verschillende culturele activiteiten waaraan hij deelnam, hij ook stilaan zijn sociale bubbel vormde, dat hij een sociale man is die deelneemt aan allerlei evenementen en veel vrienden heeft gemaakt, dat onder die vrienden ook verschillende Belgen behoren die hem doen kennis maken met de Belgische cultuur, dat hij erin wordt meegezogen, dat hij in zijn vrije tijd zeer frequent gaat trainen bij Basic-Fit, dat dit een gemengde fitness betreft, waar vrouwen en mannen samen sporten, dat hij zich heeft aangepast aan de westerse levensstijl, dat hij zich op een westerse wijze kleedt en gedraagt, dat dit duidelijk te zien is op de foto's die hij neerlegt, dat verschillende getuigenissen ook zijn aangenaam karakter en meerwaarde voor de maatschappij onderlijnen, dat na 3,5 jaar in België te verblijven, hij de moeite deed om de Belgische taal te leren, hij Belgische vrienden maakte, hij allerlei activiteiten deed en werk vond, dat voorgaande feiten en gedragingen aantonen dat hij zich eindelijk écht als individu ontplooit in de Belgische samenleving en dat dit vroeger voor hem onmogelijk was in de Afghaanse maatschappij;

- in zijn aanvullende nota van 5 maart 2026 te stellen dat hij in België talrijke en duurzame sociale banden heeft opgebouwd, onder meer via zijn Nederlandse taallessen en zijn werk;

- het voorleggen van talrijke stukken die betrekking hebben op zijn tewerkstelling, het aanleren van de taal en zijn sociaal en privéleven in België,

wijst de Raad erop dat de voorgelegde stukken, de verklaringen van verzoeker in de aanvullende nota's waarbij hij zijn omstandigheden en manier van leven in België schetst en de verklaringen van derden

getuigen van de bereidheid van verzoeker om de Nederlandse taal te leren, zich bij te scholen, in contact te komen met de Vlaamse cultuur en te werken, van zijn tewerkstelling, het ontvangen van een loon en zijn kennis van de Nederlandse taal – wat ook gebleken is ter terechtzitting – en van de tevredenheid over zijn inzet, motivatie, zelfstandigheid en vaardigheden op de werkvloer en tijdens de taallessen, van zijn positieve ingesteldheid, van zijn sociaal karakter, van zijn leergierigheid, stiptheid, discipline en gedrevenheid om nachtwerk te combineren met school, te integreren en zijn steentje bij te dragen aan de maatschappij en van zijn deelname aan het sociale en culturele leven in België. De Raad wijst erop dat dit aantoont dat verzoeker zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

Verzoeker maakt niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille zijn job, zijn talenkennis, zijn scholing en sociale en culturele leven in België, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

De door de verzoeker voorgelegde stukken tonen niet aan dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Deze stukken tonen immers geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kunnen zijn tewerkstelling, zijn scholing, zijn kennis van de Nederlandse taal, zijn sociale contacten en zijn deelname aan het culturele leven in België op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

Het loutere feit dat hij respect heeft voor andere levensbeschouwingen alsook voor individuele keuzes, zoals aangegeven in een getuigenverklaring van een vriendin, die ook op zitting aanwezig is, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Waar verzoeker betoogt dat hij in zijn vrije tijd zeer frequent gaat trainen bij Basic-Fit, dat dit een gemengde fitness betreft, waar vrouwen en mannen samen sporten, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker niet aantoont dat hij, hoewel het een gemengde fitness betreft, ook effectief samen met vrouwen sport. Bovendien toont verzoeker niet aan dat het sporten in een fitness waar zowel vrouwen als mannen mogen sporten, deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat deze levensstijl een uiting is van zijn politieke of religieuze overtuiging. Hetzelfde geldt voor de verwijzingen, in de verklaringen van verzoeker en van derden, naar zijn kledingstijl en het scheren van zijn baard.

Waar in een verklaring van een leerlingenbegeleider kan gelezen worden – in het kader van het aanpassen aan de westerse normen en waarden – dat verzoeker zelf op zoek ging naar een huisarts en koos voor een vrouwelijke dokter, wordt deze verklaring niet ondersteund door objectieve elementen. Er ligt geen bewijs voor dat verzoeker gezien werd en/of wordt door een vrouwelijke huisarts, nog minder dat verzoeker daarvoor 'koos'.

Waar verzoeker nog stelt dat hij in de horeca werkte, waarbij hij geen probleem had met het opdienen van alcohol, wijst de Raad erop dat een dergelijke tewerkstelling niet kan volstaan om concreet aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden beschouwd. Hieruit blijkt immers niet dat verzoeker gedrag heeft gesteld dat hem in geval van terugkeer naar Afghanistan, in zoverre men al van dit gedrag op de hoogte zou zijn, zou kunnen blootstellen aan argwaan, stigmatisering, uitsluiting of andere vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering. Het loutere feit dat verzoeker in het kader van zijn tewerkstelling in België in aanraking komt met alcohol is op zich een onvoldoende sterk element om concreet aan te tonen dat de 'mindset' van verzoeker intussen dermate zou zijn verwesterd dat hij hierdoor in geval van terugkeer naar Afghanistan problemen zou kennen.

Waar verzoeker ter terechtzitting nog gewag maakt van een partner en hierover stelt dat zij elkaar kennen sinds 2024, dat zij samen op restaurant en naar de discotheek gaan, dat zij hem helpt met het dagelijks leven, merkt de Raad op dat verzoeker zich in dit verband beperkt tot loutere beweringen. Bovendien wijst de Raad erop dat uit het louter hebben van een relatie in België nog niet kan blijken dat verzoeker verwesterd gedrag vertoont dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Verzoeker toont niet aan dat hij door zijn beweerde relatie wordt blootgesteld aan westerse waarden en normen en een andere kijk heeft op traditionele genderrollen. Verzoeker geeft ook niet aan dat de taliban of iemand van zijn familie op de hoogte zijn van deze beweerde relatie.

De Raad wijst er verder op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze een uiting is van een religieuze of politieke overtuiging, dan wel als dusdanig kan worden gepercipieerd, of bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker is niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofdte sprake is van aangenomen westerse waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden geïntervieerd/vervolgd.

Verzoeker geeft geen enkele duiding over de normen en waarden die hij dan wel zou hebben aangenomen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging zou lopen in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van ruim 3,5 jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofdte zou kunnen worden vastgesteld.

In zoverre verzoeker in zijn aanvullende nota van 5 maart 2026 stelt dat het momenteel geldende juridische kader een geïnstitutionaliseerd systeem van willekeur, repressie en geweld verankert, dat de taliban-autoriteiten geleidelijk een regime geconsolideerd hebben dat is gebaseerd op de bijzonder strikte toepassing van de sharia en een geïnstitutionaliseerde zedenpolitie, waarbij kan gewezen worden op een toenemende regulering van het uiterlijk en het gedrag van mannen via de wet inzake de bevordering van deugd en de voorkoming van het kwaad, op de handhavingspraktijken die worden gekenmerkt door willekeur, detenties en lijfstraffen en op een gerechtelijke en procedurele omgeving die de minimale waarborgen van een eerlijk proces niet garandeert, ter staving waarvan hij verwijst naar en citeert uit landeninformatie, en in deze aanvullende nota meent dat deze elementen relevant zijn voor de analyse van het risico bij terugkeer van mannen die meerdere jaren in Europa hebben verbleven, in het bijzonder wanneer hun uiterlijk, gewoonten of sociale codes als 'verwesterd' of niet-conform kunnen worden beschouwd, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd, waarbij het Wetboek van Strafvordering discriminatie, het beperken van fundamentele vrijheden van personen en willekeurige arrestatie en straffen legaliseert en waarin willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken, in weerwil van wat hij in de aanvullende nota's voorhoudt, dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn aanvullende nota's louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op en blijft hij in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*), kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar zijn persoonlijke problemen met de taliban en maakt hij niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet

dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Gezien verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt, kan hij ook niet gevolgd worden in zijn betoog dat hij, die zijn onenigheid met het regime heeft geuit en om die reden het land heeft verlaten, bij een terugkeer een reëel, persoonlijk en bijzonder groot risico zal lopen. Gelet op deze vaststelling alsook het feit dat hij niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen, kan verzoeker evenmin gevolgd worden waar hij in de aanvullende nota van 5 maart 2026 stelt dat zijn 'profiel' gemakkelijk kan gelijkgesteld worden met dat van een opposant of een zogenaamd afwijkend individu, waardoor hij zal worden blootgesteld aan willekeurige arrestaties, mishandeling, gedwongen bekentenissen en zelfs lijfstraffen of de doodstraf, zonder enige waarborg op een eerlijk proces en dat deze dreigingen concreet zijn.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”, dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatrieerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in Europa.

De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van de veiligheidsdiensten. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota stelt dat recente berichtgeving vanuit Afghanistan meer dan zorgwekkend is, met name dat uit de informatie van HRW voor wat betreft de situatie van schoolgaande jongeren, blijkt dat het risico in geval van terugkeer vaststaand is, kan de Raad enkel vaststellen dat nergens uit blijkt dat verzoeker een 'schoolgaande jongere' is, minstens toont verzoeker die meerderjarig is dit niet aan, zodat zijn verwijzing niet dienstig is.

4.8.2.3. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.8.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.8.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie, aangeleverd door verzoeker in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota's en door verweerder in de bestreden beslissing en zijn aanvullende nota, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, *Afghanistan Country focus*, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift en in de aanvullende nota's, noch uit de landeninformatie aangehaald door verweerder worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.8.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Betreffende verzoekers verwijzingen naar verschillende artikelen en rapporten over de precare levensomstandigheden in Afghanistan waarbij hij wijst op de humanitaire crisis in heel Afghanistan enerzijds en de humanitaire crisis op de grens met Pakistan anderzijds, stelt de Raad vast dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is *in casu* niet het geval.

Voor zover verzoeker van mening is dat de taliban een grote verantwoordelijkheid dragen in het stopzetten/verminderen van de buitenlandse financiële steun aan Afghanistan, omwille van de mensenrechtenschendingen door de taliban, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Voor zover verzoeker betoogt dat de situatie in Afghanistan enkele maanden na de val van de Afghaanse regering en de hongersnood aldaar in veel opzichten lijken op de situatie in Somalië in 2011, dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van

schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd thans ook in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig is, met de *facto*-ministers en de *facto*-functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal worden erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er bovendien op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig is, met de *facto*-ministers en de *facto*-functionarissen (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban, doet daar geen afbreuk aan.

Waar verzoeker betoogt dat aandacht dient te worden besteed aan het feit dat men mogelijk niet over alle nodige informatie beschikt, dat sinds de taliban de macht hebben overgenomen, de informatie wordt gemanipuleerd, dat er weinig buiten Afghanistan komt en de informatie die wordt vrijgegeven volledig gemanipuleerd is en in het voordeel van de taliban is verdraaid, dat bovendien vele (onafhankelijke) mediabronnen sinds de machtsovername verplicht werden om hun werk stop te zetten, verwijst de Raad naar wat uiteengezet wordt in punt 4.4.

4.8.3.3. De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij toont dit evenmin aan door te wijzen op de grove mensenrechtenschendingen door en het ‘schrikbewind’ van de taliban, met inbegrip van een strikte en vergaande toepassing van de sharia.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn ouders, broer, zus, schoonbroer en maternale oom nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3, 14). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij nog contact onderhoudt met zijn maternale oom en ouders (persoonlijk onderhoud CGVS, p 14).

4.8.3.4. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.8.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of

vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.8.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.9.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het NRF en de AFF en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ‘Afghan National Defense and Security Forces’ (hierna: ANDSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsvername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente *Country Focus* van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van “*violence against civilians*” wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).⁴

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van “*battles*” en “*explosions/remote violence*”, vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en “*targeted killings*”. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de*

facto-talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde ‘Pakistaanse taliban’ (*‘Tehreek-e-Taliban’* (hierna: TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van EUAA van januari 2026 nog steeds actueel.

4.9.2. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota's geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal op 2 maart 2026 neergelegde aanvullende nota.

Waar verzoeker betoogt dat aandacht dient te worden besteed aan het feit dat men mogelijk niet over alle nodige informatie beschikt, dat sinds de taliban de macht hebben overgenomen, de informatie wordt gemanipuleerd, dat er weinig buiten Afghanistan komt en de informatie die wordt vrijgegeven volledig gemanipuleerd is en in het voordeel van de taliban is verdraaid, dat bovendien vele (onafhankelijke) mediabronnen sinds de machtsovername verplicht werden om hun werk stop te zetten, verwijst de Raad naar wat uiteengezet wordt in punt 4.4.

Er dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.9.3. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.12. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER